

‘อ่าน’ แบบไม่ต้องมี ‘วาระการอ่าน’ ในอินเดีย

: ธนิษฐา แคนศิลป์

พิมพ์ครั้งแรก หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หน้าวรรณกรรม

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๗๘๐๘

วันอาทิตย์ที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

เป็นที่รู้กันดีว่า คนอินเดียขยันอ่านและเขียนหนังสือ อีกทั้งประเทศนี้ก็ยังมีนักพิมพ์หนังสืออีกด้วย อินเดียเป็นหนึ่งในสิบของสำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ ในโลก และใหญ่เป็นอันดับสามของสำนักพิมพ์ที่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและมียอดพิมพ์ประมาณปีละ ๑๑,๕๐๐ เรื่อง หรือตัวเลขโดยรวมของหนังสือที่พิมพ์ประมาณปีละ ๒๒,๐๐๐ เรื่อง ครึ่งหนึ่งเป็นหนังสือภาษาอังกฤษ แต่ไม่ว่าตัวเลขจะเป็นเท่าใดก็ตาม เมื่อค.ศ. ๒๐๐๓ องค์การยูเนสโกก็ได้ยกย่องให้กรุงเดลีเป็น ‘The World Book Capital’

ระบบการเมืองบีบคั้น แต่รัฐหนุนสำนักพิมพ์โต

ระบบการเมือง ระบบชนชั้น มีส่วนอย่างมากในการผลักดันให้คนในชาติกระตือรือร้นแสวงหาความรู้ ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงทางการปกครอง และการประกาศอิสรภาพจากการยึดครองของอังกฤษ

คนในสังคมอินเดียตระหนักถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองและสังคมมากขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษา มีการก่อตั้งห้องสมุดมากมาย ในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย สถาบันทางการศึกษาต่างๆ รวมถึงห้องสมุด ตามย่านชุมชน

สำนักพิมพ์จึงขยายตัวและเพิ่มขึ้นอย่างมาก แรกเริ่มเดิมทีสำนักพิมพ์ที่เป็นเจ้าตลาดการพิมพ์ตำรา (Textbooks) ในอินเดียเป็นของประเทศอังกฤษ หลังจากนั้นก็มีสำนักพิมพ์ของสหรัฐอเมริกาเข้ามามีส่วนแบ่งในการพิมพ์ตำราด้านการแพทย์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รวมไปถึงนวนิยายและวรรณกรรมทั้งหลาย อีกทั้งยังมีฉบับ Indian Edition พิมพ์และจัดจำหน่ายเฉพาะในประเทศอินเดีย หนังสือเหล่านี้มีทั้งนิยาย วรรณกรรม ตำราทางวิชาการดี ๆ ทั้งสำนักพิมพ์ของทางออกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์ พิมพ์ตำราต่างๆออกมาในอินเดียก็มีเช่นกัน และที่สำคัญราคาถูก ส่งผลให้ทุกคนเข้าถึงความรู้ได้ง่ายขึ้น

ต้องชื่นชมรัฐบาลที่มีส่วนอย่างมากในการสนับสนุนบรรยากาศการเรียนรู้ โดยสนับสนุนให้มีการพิมพ์และแปลตำราต่างๆออกมาทั้งภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษราคาถูก เช่น ค.ศ. ๑๙๖๗ เกิด National Book Development Board มีส่วนพัฒนาการค้า และอุตสาหกรรม การพิมพ์หนังสือ อีกทั้งมีการจัดตั้ง National Book Trust รวมถึง Raja Ram Mohan Roy Education Resource Center

นอกจากนั้น หน่วยงานด้านการเงินและการประสานงานของแต่ละรัฐก็ยังร่วมมือกับมหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาของแต่ละรัฐ ร่วมกันแปลและสร้างสรรค์หนังสือและตำราสำหรับการเรียนการสอน ในมหาวิทยาลัยเป็นภาษาฮินดี หรือภาษาของแต่ละรัฐ

สำนักพิมพ์ของอินเดียหลายต่อหลายแห่งไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ เอกชนหรือรัฐบาลต่างมุ่งหน้าเข้ามาสู่การพิมพ์ตำราทางการศึกษามากขึ้น มีตัวเลขประมาณการจำนวนตำราที่ขายสู่โรงเรียนและวิทยาลัยทั่วอินเดีย อยู่ที่ปีละ ๒๐๐ ล้านเล่ม ยังไม่นับจำนวนที่ถูกส่งเข้าห้องสมุดต่างๆ ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่าห้องสมุดในอินเดียมีมากมายเป็นดอกเห็ด (ไม่ใช่ร้านอินเทอร์เน็ต ร้านเกมแบบบ้านเรา) และมากพอๆกับร้านหนังสือเช่นกัน

แย่งกันเกิด แย่งกันเปิดสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ในอินเดียเกิดขึ้นตั้งแต่ปี ๑๕๖๖ สำนักพิมพ์แห่งแรกเกิดขึ้นที่เมืองกัวหรือโกอา (Goa) และที่เมืองทรังกาบาร์ (Tranqabar)

อินเดียรู้ตัวเองว่า
มีคืออะไร ค่อยตรงไหน
แล้วก็สร้างทุกอย่างขึ้นจาก
ฐานรากของคน
รัฐบาลอินเดีย
มองเห็นปัญหา
ทั้งโครงสร้าง
ทุ่มเทศน์บสนุน
การแก้ปัญหา
ทั้งโครงสร้างอย่างจริงจัง
ไม่ใช่ทำไปตาม
‘วาระ’ หรือ ‘เทศกาล’

ปัจจุบันอยู่ในเขตเมืองเจนไน (Chennai มัทราสเดิม) และที่เมืองซาร์รัมปัวร์ (Serampore) ปัจจุบันอยู่ในเขตเมืองกัลกัตตา หรือโกลกาทา (Kolkata) หลังจากนั้นมาอีก ๒๐๐ ปี ช่วงระหว่างปี ๑๘๐๑ - ๑๘๓๒ Serampore Mission Press ก็ได้พิมพ์หนังสือถึง ๒๑๒,๐๐๐ เล่มใน ๕๐ ภาษา

ส่วนอีกสำนักพิมพ์ที่นักเรียนนักศึกษารู้จักกันดีก็คือ Jaico Publishing House เป็นสำนักพิมพ์แรกๆ ในอินเดียที่เริ่มพิมพ์หนังสือปกอ่อนตั้งแต่ปี ๑๕๕๐ หลังจากนั้น ไม่นานสำนักพิมพ์ Pocket books ก็เกิดขึ้นในอเมริกา และตามมาด้วย Penguin Books ในอังกฤษ และต่อด้วย Albatross Series ในเยอรมนี มาถึงปัจจุบันอินเดียมีสำนักพิมพ์มากมาย ทั้งของอินเดียเองและแบบร่วมทุนอย่างเช่น Oxford University Press, Westland Distribution และตามมาด้วย India Book House หรือ IBH ที่นอกจากจะพิมพ์และจัดจำหน่ายหนังสือ ปัจจุบันยังมีร้านสาขาขยายไปในแทบทุกรัฐในอินเดียในชื่อร้าน Crossword ด้วย

ร้านหนังสือทั้งใหญ่และเล็กอยู่ด้วยกันได้

เมื่อมีสำนักพิมพ์มากมายและเครือข่ายโยงใยไปยังสำนักพิมพ์สำคัญๆ ทั้งอเมริกาและอังกฤษเช่นนี้ ทำให้ร้านหนังสือในอินเดียมีหนังสือหลากหลาย นอกจากนั้นจะเห็นได้ว่า ร้านหนังสือเล็กๆ ร้านหนังสือเก่าๆ ก็ยังคงอยู่ได้ รวมถึงร้านหนังสือที่ขายหนังสือเฉพาะด้าน บรรดานักเรียนนักศึกษาก็รู้กันดีว่า จะต้องหาหนังสืออะไรจากร้านไหน ส่วนตำราเรียนมือสองนั้นในอินเดียเรียกว่า แทบทุกเมืองที่มีมหาวิทยาลัย จะมีตลาดขายตำรามือสอง ใหญ่พอๆ กับตลาดสนามหลวงบ้านเราในสมัยก่อน

สภาพร้านหนังสือของอินเดียถ้าใครไปเห็นก็อาจจะงงว่า “นี่มันโกดังเก็บของหรือว่าร้านหนังสือ” แต่ต่อให้ยุ่งเหยิงขนาดไหน เพียงบอกว่าเราต้องการหนังสืออะไร ไม่ก็อดใจสิ่งที่เราอยากได้ก็จะมากองอยู่ตรงหน้า นี่อาจจะเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของร้านหนังสือเล็กๆ ในอินเดีย รวมถึงคนขายหนังสือ หรือเจ้าของร้านหนังสือแต่ละร้านก็จะมีบุคลิกเฉพาะตัว มีความรู้ที่พูดคุยซักถามได้ไม่มีวันหมด เช่น ถ้าผู้ซื้อไม่รู้จะซื้อหนังสืออะไร หรือหาหนังสือไม่ถูกก็สอบถามพูดคุยขอคำแนะนำจากเจ้าของร้านได้ อีกทั้งรู้ถึงขั้นที่ว่า ควรอ่านเล่มไหนก่อนเล่มไหนหลัง

ร้านหนังสือบางร้าน
ทำห้องสมุด
ไว้บริการลูกค้า เช่น
ร้านหนังสือ Popular Book
ในเมืองปูเน่ (Pune)
ที่บ้านหลังเล็กๆ
ไว้หลังร้าน
มีหนังสือ
ให้นั่งอ่านมากมาย
โดยเฉพาะนิตยสาร
ของต่างประเทศดีๆ
และมี
‘หนังสือให้เช่า’ ด้วย

นอกจากนั้นร้านหนังสือบางร้านยังทำห้องสมุดไว้บริการลูกค้าด้วย ตัวอย่างเช่น ร้านหนังสือ Popular Book ในเมืองปูเน่ (Pune) ทำบ้านหลังเล็กๆ ไว้หลังร้าน มีหนังสือให้นั่งอ่านมากมาย โดยเฉพาะนิตยสารของต่างประเทศดีๆ และมีหนังสือให้เช่าด้วย ถือได้ว่าเจ้าของร้านทำธุรกิจเพื่อสังคมตัวจริง เพราะหนังสือหรือนิตยสารบางฉบับ ไม่ใช่ทุกคนที่จะจับจ่ายซื้อได้ การทำเช่นนี้ช่วยให้คนทั่วไปมีโอกาสได้อ่านหนังสือดีๆ ได้เปิดโลก เปิดจินตนาการ ผ่านตัวหนังสือหรือภาพในหนังสือ หรือนิตยสารเหล่านั้น

หนังสือพิมพ์และนิตยสาร

หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ และนิตยสารภาษาอังกฤษในอินเดียหาซื้อได้ราคาถูก มีวางขายตามแผงหนังสือคล้ายเมืองไทย ทั้งในสถานีรถไฟ รถทัวร์ ร้านกาแฟ หนังสือพิมพ์มีมากมายทั้งภาษาถิ่น และฉบับภาษาอังกฤษ เช่น Times of India, Hindustan Times, India Express และ Statesman อย่าตกใจถ้าจะบอกว่า ราคาหนังสือพิมพ์ที่อินเดียนั้นฉบับละ ๓ รูปี หรือเกือบๆ ๓ บาท เนื้อหาสาระนั้นเกินราคาอย่างเทียบไม่ได้

เช่นเดียวกันกับหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารวิเคราะห์ข่าวรายสัปดาห์ รายเดือน มีทั้งของอินเดียเอง เช่น Frontline, India Today และ The Week รูปเล่ม โครงสร้างเนื้อหา กระดาษก็ไม่ต่างจาก News-week และ Times

สำหรับนิตยสารหัวใน ภาษาอังกฤษก็มีทั้งที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ แต่งบ้าน ทำครัว แฟชั่น เพลง และนิตยสารด้านการพัฒนาจิตวิญญาณ (Spiritual Development) ส่วนนิตยสารหัวนอกฉบับอินเดียก็มีหลากหลาย แต่น่าสังเกตว่าไม่มากเหมือนเมืองไทย ที่ขายได้ขายดียังคงเป็นหนังสือเล่มประเภทวรรณกรรม เรื่องสั้น และหนังสือ How to ต่างๆ

ผลิตผลจากหนังสือ และการอ่าน

อินเดียโดยรากฐานของตัวเองก็มีรากเหง้าแห่งการอ่าน การประพันธ์ มาตั้งแต่ในอดีต ดูได้จากคัมภีร์ ตำราสำคัญต่างๆ หรือแม้แต่มหากาพย์มหากาพย์ หน่อกาพย์รามายณะ ทุกครั้งที่มีการร่ายมหากาพย์สำคัญๆ ไม่ว่าในวาระทางศาสนาหรืองานพิธีบูชา ผู้คนทั้งลูกเด็กเล็กแดง ต่างก็ได้ซึมซับทั้งคำ ทั้งสรรพสำเนียงเสียงเหล่านั้นเข้าไปเก็บไว้ใน

จิตใต้สำนึกอย่างไม่รู้ตัว

คนอินเดียจึงมีทั้งวาทศิลป์และวรรณศิลป์ นอกจากนั้น ในอินเดียเราจะเห็นการรวมกลุ่มกันอ่านบทกวี อ่านโคลก บทละคร อ่านวรรณกรรมสำคัญๆ มีการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ด้านวรรณกรรมทั้งในแง่ภาษา คุณค่า เนื้อหา ทั้งภาษาถิ่น และภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา เด็กอินเดียรู้จักวรรณกรรมสำคัญๆ ของประเทศตัวเองมากพอๆ กับการเรียนรู้จักวรรณกรรมสำคัญๆ ของโลก

ขณะเดียวกัน นักเขียนอินเดียไปโด่งดังระดับโลกตั้งแต่สมัยท่านรพินทรนาถ ฐากูร (Rabindranath Tagore) ผู้ได้รับโนเบลด้านวรรณกรรมคนแรกของอินเดีย ต่อมารางวัลโนเบลอีกคนที่ประเทศอังกฤษได้ยกย่องเขาว่าเป็นนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ที่ยังมีชีวิตอยู่ นั่นคือ วี.เอส.ไนพอล (V.S. Naipal) ซึ่งเป็นคนอินเดียโดยกำเนิด

อีกคนที่ดังไม่แพ้กันคือ ซัลแมน รัชดี (Salman Rushdie) ซึ่งหนังสือเรื่อง Midnight’s Children ของเขาได้รับรางวัล The Booker and the Booker of Bookers นักเขียนหญิงที่โดดเด่นอย่าง อรุณรตี รอย (Arundhati Roy) ก็เคยได้รางวัล The Booker Prize จากเรื่อง God of Small Things และได้รับยกย่องให้เป็นสุดยอดนิยายแห่งปี

ย้อนกลับไปในยุคหลังอาณานิคมอังกฤษ นักเขียนอย่าง มุลก์ ราชนันต์ (Mulk Raj Anand), รามา ราว (Rama Rao) และอาร์.เค. นารายัน (R.K. Narayan) ล้วนแล้วแต่เขียนภาษาอังกฤษได้อย่างทรงพลังและเป็นธรรมชาติ หลังจากอินเดียได้รับอิสรภาพก็เป็นยุคแห่งการก้าวขึ้นมาของวรรณกรรมแห่งชนชั้นดาลิต (Dalit) ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มคนนอกวรรณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษามาราตี (Marathi) และภาษาฮินดี อันถือได้ว่าเป็นเสียงสะท้อนที่ดังและชัดเจนในการออกมาบอกเล่าถึงความอยุติธรรมและความไม่เท่าเทียมกันในสังคมด้วยภาษาที่มีชีวิตชีวา และทรงคุณค่าทางวรรณกรรม

นักเขียนรุ่นหลังอย่าง โอ.วี. วิชญาณ (O.V. Vijayan), ภาเชียร์ ไวกม โมหเหม็ด (Basheer Vaikom Mohommed) ในภาษามาลายาลัม (Malayalam), ยู.อาร์. อนันธุมูรติ (U.R. Ananthamurthy) ในภาษาคานาดา (Kannada) และอโศก มิตรัน (Ashok Mitran) ในภาษาทมิฬ (Tamil) ทั้งหมดนี้ได้ทำให้เกิดการตระหนักรู้ และตื่นตัวในงานวรรณกรรม

นักเขียนอื่นๆ ที่โด่งดังระดับนานาชาติ เช่น วิกรม เศรษฐ (Vikram

Seth) และอมิตาบ โภษ (Amitav Ghosh) ทั้งสองได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้อ่านทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ อีกคนที่โดดเด่นคือ จุมปา ลาฮีรี (Jhumpa Lahiri) นักเขียนผู้ได้รับแรงบันดาลใจจากความ เป็นทวิอัตลักษณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ในอเมริกา

คลื่นลูกใหม่อย่าง อาร์วิน อติกา (Arvind Adiga) เขาได้รับรางวัลบุ๊คเกอร์ไพร์ชไปเมื่อปี ๒๐๐๘ จากเรื่อง ‘เสือขาว’ (White Tiger) นวนิยายที่สะท้อนความเป็นอินเดียอย่างน่าสะเทือนใจและน่าเห็นอกเห็นใจของ วิกาศ สวารับ (Vikas Swarup) ในบทกถามตอบถูกดัดแปลงไปทำเป็นบทหนังเรื่อง Slumdog Millionaire ซึ่งได้รับรางวัล ออสการ์ ถึง ๘ รางวัล

ทั้งหมดเป็นเพียงภาพบางเสี้ยวส่วนของโลกหนังสือ และพัฒนา- การด้านการอ่านการเขียนในอินเดีย แม้ว่าทุกวันนี้กระแสเทคโนโลยี หรืออินเทอร์เน็ตจะมาแรงขนาดไหน การอ่านและการผลิตหนังสือใน อินเดียก็ยังคงแรงอย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องพึ่งพาวาระการอ่าน เพราะ อินเดียก็คือ อินเดีย

อินเดียรู้ตัวเองว่ามีดีอะไร ด้อยตรงไหน แล้วก็สร้างทุกอย่างขึ้น จากฐานรากของตน รัฐบาลอินเดียมองเห็นปัญหาทั้งโครงสร้าง ทุ่มเท สนับสนุนการแก้ปัญหาทั้งโครงสร้างอย่างจริงจัง ไม่ใช่ทำไปตาม ‘วาระ’ หรือ ‘เทศกาล’

นี่กระมังการเจริญเติบโตและพัฒนาในทุกด้านของอินเดีย จึงไม่ เคยชะงักงัน เพราะรากแก้วได้ปักลงในดินอย่างแน่นหนาตั้งแต่ยังไม่ได้ เอกราชด้วยซ้ำ

ต่างจากประเทศไทยที่มักจะนิยมตอจนถึง ปักชำ ต่อตา ดังนั้น ทุกโครงการทุกวาระจึงได้ไม่โต---มีแต่ตายกับเลิกราไปเท่านั้น!

ภาพรวมระบบหนังสือ ของประเทศอินเดีย

๑. นายกรัฐมนตรี สถาบันหนังสือและวัฒนธรรมการอ่าน

การเติบโตของวงการหนังสือ การเขียนและอ่าน ในอินเดียเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่มีก้าวแรกเมื่อ ๕๐ กว่าปีก่อน หลังได้รับเอกราช ท่านยาวาหาราล เนห์รู นายกรัฐมนตรีคนแรก ผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ตระหนักว่า ควรใส่ใจการพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรมเท่า ๆ กับการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม ด้วยเห็นว่าจำเป็นต้องเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้เกิดการอ่านเพื่อพัฒนาขึ้นในหมู่ประชาชนและต้องทำให้เกิดความสนใจต่อเนื่องเพื่อให้ประชาชนเข้าใจและซาบซึ้งวัฒนธรรมที่หลากหลาย รวมถึงประเพณีอันเก่าแก่โบราณของชาติตน

เนห์รู เป็นทั้งนักเขียนและนักอ่าน และมีความฝันว่าอยากเห็นสังคมแห่งการอ่าน ดังนั้น ความคิดเรื่องสถาบันหนังสือเสมือนการทำฝันให้เป็นจริงของเขา ในที่สุดเขาก็ทำให้เกิด National Book Trust (NBT) หรือสถาบันหนังสือแห่งชาติขึ้น เมื่อเดือนสิงหาคม ปี ๑๙๕๗ เป็นองค์กรอิสระ ไม่อยู่ภายใต้ระบบราชการ แต่ได้รับทุนสนับสนุนทั้งหมดจากรัฐบาล มีเป้าหมายชัดเจนเพื่อสนับสนุนพัฒนาการอ่าน การพิมพ์หนังสือที่ไม่ใช่แค่ตำรา แต่เป็นหนังสือดีอื่น ๆ ด้วย

มีวัตถุประสงค์ คือ

๑.๑ ผลิตและสนับสนุนให้เกิดการผลิตวรรณกรรมที่ดี และทำให้ประชาชนเข้าถึงวรรณกรรมโดยง่าย ในราคาที่เหมาะสม ซึ่งตามเจตนาข้างต้นได้จัดพิมพ์หนังสือและหนังสือเฉพาะด้านทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาฮินดี และภาษาอื่น ๆ ตามที่รัฐธรรมนูญอินเดียกำหนดไว้

- วรรณกรรมคลาสสิกของอินเดีย
- งานวรรณกรรมสำคัญและโดดเด่นของนักเขียนอินเดีย ทั้งภาษาอินเดีย และภาษาอื่น ๆ
- แปลหนังสือ และวรรณกรรมดี ๆ จากภาษาอื่น ๆ
- เผยแพร่หนังสือเกี่ยวกับความรู้สมัยใหม่ที่ทันสมัย

๑.๒ จัดแสดงหนังสือ จัดงานสัมมนา กิจกรรม และทำทุกทางที่ทำให้คนหันมาใส่ใจเกี่ยวกับหนังสือ

ต้องเผยแพร่
ประชาสัมพันธ์
ให้เกิดการอ่าน
เพื่อพัฒนาขึ้น
ในหมู่ประชาชน
และต้องทำให้เกิด
ความสนใจต่อเนื่อง
เพื่อให้ประชาชนเข้าใจ
และซาบซึ้งวัฒนธรรม
ที่หลากหลาย
รวมถึงประเพณี
อันเก่าแก่โบราณ
ของชาติตน

รวบรวม คัดสรร แปล
หนังสือทุกภาษา
ในอินเดียที่ดี
มีประโยชน์เหมาะสม
สำหรับเด็กและเยาวชน
พร้อมเผื่อระวังตรวจสอบ
วรรณกรรมที่ไม่เหมาะสม
และประสานงานช่วยเหลือ
สำนักพิมพ์ที่ทำงาน
ด้านวรรณกรรมเยาวชน
ในประเทศ

๑.๓ ก่อตั้งและสนับสนุนให้เกิดสถาบันหนังสือขึ้นตามภูมิภาค
บริหารจัดการ และ ดำเนินการตามวัตถุประสงค์เดียวกับสถาบันหลัก

๒. พัฒนาวรรณกรรมเยาวชน

ภายใต้โครงสร้างของสถาบันหนังสือแห่งชาติ แบ่งเป็นหน่วยงาน
ย่อยเพื่อรับผิดชอบงานให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ โดยจัดตั้งเป็น
องค์กรอิสระ มีการสนับสนุน มีเงินอุดหนุนช่วยเหลือ เช่น ในปี ๑๙๕๓
National Centre for Children's Literature (NCCL) ก่อตั้งขึ้น
เพื่อรับผิดชอบดูแลด้านวรรณกรรมเยาวชนโดยเฉพาะ มีหน้าที่รวบรวม
คัดสรร แปล หนังสือทุกภาษาในอินเดียที่ดี มีประโยชน์เหมาะสมสำหรับ
เด็กและเยาวชน พร้อมเผื่อระวังตรวจสอบวรรณกรรมที่ไม่เหมาะสม
และประสานงานช่วยเหลือสำนักพิมพ์ที่ทำงานด้านวรรณกรรมเยาวชน
ในประเทศ

ดำเนินการฝึกอบรม พัฒนาบุคลากร และงานด้านวรรณกรรม-
เยาวชน มีการวิจัยพัฒนา จัดหาข้อมูล วัสดุดิบ และบริการเกี่ยวกับ
พัฒนาด้านวรรณกรรมเยาวชนให้แก่สำนักพิมพ์ นักเขียน นักวาดภาพ
ประกอบ ฯลฯ เพื่อให้เกิดการพัฒนาวรรณกรรมเยาวชน ที่หลากหลาย
และเพียงพอต่อความต้องการของผู้ปกครอง ครู นักการศึกษา รวมทั้ง
หน่วยงานเอกชนและรัฐบาลที่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน

๓. กระตุ้นการอ่าน

Reader's Club ชมรมนักอ่าน อีกกิจกรรมหนึ่งภายใต้หน่วยงาน
ดังกล่าว เพื่อกระตุ้นการอ่านและการเรียนการสอน ทั้งในโรงเรียนของ
รัฐบาล เอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน ห้องสมุด สถาบันที่เกี่ยวข้องกับ
การศึกษา และศูนย์การเรียนรู้ต่างๆ ให้น่าสนใจมากขึ้น

ชมรมการอ่านเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่านทั้งหมด
มีเด็ก ๆ ครูอาจารย์ คนรักหนังสือ คนทั่วไปในสังคม และพ่อแม่ผู้ปกครอง
เข้ามาร่วมจัดตั้งและบริหารงาน จัดทำระบบสมาชิก และสมาชิกใหม่
ทุกคนจะได้รับหนังสือมูลค่า ๑๐๐ รูปีหรือเท่ากับ ๑๐๐ บาท คนละ
๑ เล่มฟรี รวมถึงหนังสือหรือเอกสารที่นำอ่านอื่น ๆ นอกจากนั้น ก็ยังมี
วารสารรายเดือนที่จัดส่งถึงบ้านฟรีสำหรับสมาชิก

วารสารรายเดือนของชมรมนักอ่าน มีข่าวสารความเคลื่อนไหว
เกี่ยวกับหนังสือและการอ่านการเขียน ตีพิมพ์เรื่องสั้น เรื่องยาว ที่น่าสนใจ

สำหรับนักอ่าน และเปิดรับเรื่องจากนักอ่านทั่วไป โดยเฉพาะหากเป็นเรื่องที่เด็ก ๆ เขียนจะได้รับสิทธิพิเศษคัดเลือกเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารก่อนเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมด ทั้งยังจัดส่งวารสารนี้ให้หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในแต่ละรัฐ อนุญาตให้ใช้ข้อมูลเนื้อหาในวารสารเพื่อการเผยแพร่ได้หากไม่ใช่เพื่อการค้า

NCCL เป็นผู้จัดกิจกรรม อบรมครู บรรณารักษ์ และกระบวนการ เพื่อให้มีความรู้และปฏิบัติงานได้จริงในการก่อตั้งและดำเนินงานชมรมนักอ่าน รวมถึงการคัดเลือกหนังสือและกิจกรรมที่เหมาะสม มีการเชิญผู้เกี่ยวข้องกับหนังสือ นักเขียน ให้เข้ามามีส่วนร่วม แลกเปลี่ยน เรียนรู้ จัดเวิร์คชอป หรือกิจกรรมต่างๆ ให้แก่สมาชิก ทั้งด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ การอ่าน หรือกิจกรรมอื่นใดที่จะมีส่วนช่วยพัฒนาวรรณกรรมเยาวชน

๔. วิสัยทัศน์ปี ๒๐๒๕

‘นำเยาวชน และหนังสือกลับมาใกล้กัน’

NATIONAL ACTION PLAN FOR THE READERSHIP DEVELOPMENT AMONG THE YOUTH (NAPRDY) เป็นปฏิบัติการหนึ่งทีอินเดียเร่งจัดทำมาตั้งแต่ปี ๒๐๐๘

อินเดียเห็นอะไรจึงวางวิสัยทัศน์ไว้เช่นนั้น ทั้ง ๆ คนในประเทศนี้ก็อ่านหนังสือกันอยู่แล้ว

ขณะที่คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต วัฒนธรรมการแช็ตออนไลน์ กำลังเฟื่องฟู อินเดียเห็นปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้น และเตรียมวางแผนป้องกันเพื่อไม่ให้เด็กและเยาวชนของเขาทิ้งการอ่านหนังสือ จึงวางวิสัยทัศน์ไว้ชัดเจนว่า ภายในปี ๒๐๒๕ จะต้องทำให้เยาวชนที่มีอายุระหว่าง ๑๐-๒๕ ปี เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการอ่านหนังสือ และพยายามทำให้วลี “วันนี้คุณกำลังอ่านอะไรอยู่” เข้าไปอยู่ในความตระหนักรู้และในหัวใจของเด็กทุกคนให้ได้

มีการเร่งทำวิจัยอย่างเป็นระบบที่เกี่ยวข้องกับสภาพการอ่านหนังสือของเยาวชน ความต้องการ ทักษะคิด แนวนิยมและการคาดการณ์ ตัวชี้วัดเกี่ยวกับการอ่านหรือไม่อ่านหนังสือของเยาวชน ทั้งในเมืองและในพื้นที่ชนบทห่างไกล ขณะเดียวกันก็ตั้งหน่วยงานเฉพาะขึ้นมารับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการพัฒนาการอ่านของเยาวชนที่เรียกว่า National Centre for Readership Development among Youth มี

ขณะที่คอมพิวเตอร์
อินเทอร์เน็ต
วัฒนธรรมการแช็ตออนไลน์
กำลังเฟื่องฟู
อินเดียเห็นปัญหา
ที่กำลังจะเกิดขึ้น
และเตรียมวางแผนป้องกัน
เพื่อไม่ให้เด็กและเยาวชน
ของเขาทิ้งการอ่านหนังสือ

รัฐบาลอินเดีย
เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน
กับรัฐบาลไทยในวันนี้
เห็นในสิ่งเดียวกันคือ
“ต้องพัฒนาการอ่าน
ของประชาชน”
แต่สิ่งที่รัฐบาลอินเดีย
หรือสิงคโปร์ได้ทำ
และคิดว่ารัฐบาลชาติอื่น
ก็ทำเหมือนกัน นั่นคือ
วางระบบโครงสร้าง

การเปิดกว้างสำหรับเยาวชน มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนระหว่างนักวิชาการ
สำนักพิมพ์ เยาวชนนักอ่าน และนักพัฒนาสังคม ให้เข้ามามีส่วนร่วม
ในการพัฒนาการพิมพ์หนังสือสำหรับเยาวชน

นี่เป็นเพียงกิจกรรม และงานบางส่วนของสถาบันหนังสือแห่งชาติ
อินเดีย ที่ยกตัวอย่างมานี้ไม่จำเป็นที่นายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรี
ของเราจะต้องทุ่มเงินหลายพันล้านเพื่อไปดูงานที่อินเดียเหมือนที่เคย
ไปดูงานห้องสมุดสิงคโปร์

เพียงแต่ชี้ให้เห็นว่า รัฐบาลอินเดียเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อนกับรัฐบาล
ไทยในวันนี้เห็นในสิ่งเดียวกันคือ “ต้องพัฒนาการอ่านของประชาชน”
แต่สิ่งที่รัฐบาลอินเดีย หรือสิงคโปร์ได้ทำและคิดว่ารัฐบาลชาติอื่นก็ทำ
เหมือนกันนั่นคือ วางระบบโครงสร้างที่จะเข้ามาพัฒนาและแก้ปัญหา
ทั้งระบบ เช่น อินเดียตั้งองค์กรอิสระที่เรียกว่า ‘สถาบันหนังสือ’ ขึ้นมา
รับผิดชอบตั้งแต่ต้น

การกล่าวเช่นนี้อาจดูเหมือนดูถูกคนไทยเกินไปว่า คิดเรื่องแบบนี้
ไม่ได้หรือไร อันที่จริงเราคิดได้ และมีหลายต่อหลายคนคิดและเห็นทาง
ออกของปัญหานี้มานานแล้ว เช่น มกุฏ อรฤดี นักเขียนและบรรณาธิการ
ชั้นครู ก็เป็นอีกคนหนึ่ง que เข้าใจปัญหาอย่างลึกซึ้ง และทุ่มเทเวลาศึกษา
เรื่องโครงสร้างสถาบันหนังสือไว้อย่างเป็นระบบและละเอียดกว่าของ
ประเทศอินเดียด้วยซ้ำ อีกทั้งก็เคยพยายามบอกผู้มีอำนาจของบ้านเมือง
ได้รับเอาโครงสร้างนี้ไปทำ

เป็นที่รู้กันดีว่า รัฐบาลชุดก่อนก็คิดและรับที่จะทำเช่นกัน แต่
สุดท้ายกลับเอาโครงสร้างสถาบันหนังสือแห่งชาติไปดัดแปลงสายพันธุ์
เพื่อหาประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง

แต่ก็ช่างเถอะ---ขณะนี้เรามีรัฐบาลใหม่ โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรี
ของไทยคนปัจจุบันที่ชื่อ ‘อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ’ นายกรัฐมนตรีที่ได้ชื่อว่า
มีการศึกษาดี มีดีกรีเป็นถึงนักเรียนเก่าอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรม
การอ่านการเขียนดีเลิศ ดังนั้น ก็น่าจะพอเป็นความหวังได้ว่า นายกรัฐมนตรี
คนนี้จะเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมการอ่าน และจะลงมือทำอะไรให้เป็นรูปธรรม
ที่เด็ก ๆ และเยาวชนของชาติจะฝากความหวังความฝันได้บ้าง